

TERRY GOODKIND

DE AFLOSSING

Proloog van De Wetten van de Magie

Luitingh Fantasy

Voor Danny Baror, mijn vurige pleitbezorger in verre landen.

De Aflossing is eerder verschenen in de bundel *Legenden I* onder de titel *Bottenschuld*.

© Terry Goodkind 2001

Published in agreement with the author,

c/o Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A.

All rights reserved

© 2003, 2020 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh ~ Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Debt of Bones*

Vertaling: Josephine Ruitenberg

Omslagontwerp: Karel van Laar

Omslagillustratie: Ciruelo

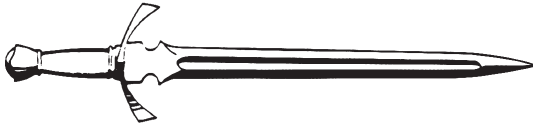
ISBN 978 90 245 9592 1

NUR 334

www.boekenwereld.com

www.dromen-demonen.nl

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

De Aflossing bood me de welkome gelegenheid voor een korte onderbreking van mijn werk aan *De Wetten van de Magie*, om een op zichzelf staande korte roman te schrijven die dieper ingaat op het leven van een van de personages uit die serie waarover ik altijd meer heb willen schrijven. Als ik schrijf over de menselijke thema's die belangrijk voor me zijn, zit er vaak meer aan het verhaal vast dan ik in het betreffende boek kan uitdiepen; verhalen over gebeurtenissen uit het verleden of het ontstaan van bepaalde situaties. Dit verhaal werpt licht op zo'n gebeurtenis uit het verleden.

Hoe zijn de ondoordringbare grenzen tussen de verschillende landen eigenlijk ontstaan? Wat kan er tot zo'n enorme gebeurtenis hebben geleid? Dit is het onbekende verhaal over de oorsprong van de grenzen, maar tegelijk is het veel meer.

Ik schrijf graag verhalen die zich afspelen op plekken

waar ik zou willen zijn en die gaan over mensen die ik bewonder. Ik houd ervan om te schrijven over personages die we uit ons eigen leven herkennen, mensen met wie we ons gemakkelijk kunnen identificeren en die we begrijpen, en ook over mensen die we graag zouden leren kennen. Bovenal moeten de personages voor me gaan leven terwijl ik schrijf. Ze moeten levensecht zijn. Net als in de onze, kunnen ook in hun wereld individuen, hoe hulpeloos ze zich ook voelen, soms een keuze maken die de wereld verandert, en niet altijd ten goede.

Daar gaat dit verhaal over.

Ik wilde vertellen over een dergelijk individu, Abby, een jonge vrouw die aan anderen is overgeleverd en machteloos staat tegenover krachten die ze niet helemaal begrijpt, laat staan beheerst, en die wanhopig op zoek is naar hulp.

Het is ook het verhaal van Zedd als jongeman, die het toppunt van zijn kracht bereikt en zich in het centrum bevindt van een zware strijd om de toekomst van zijn volk en de rest van de wereld. Hij kan beschikken over leven en dood, maar hij is niet bij machte de wens te vervullen van een vrouw die zijn hulp nodig heeft, noch die van hemzelf. Dan is er nog het ongewisse lot van een klein kind. Gedragen op een verraderlijke wind komt er een vrouw die een bottenschuld wil laten aflossen.

Ik wil dat de lezers zich afvragen wat zij zouden doen als ze voor dezelfde keuzes stonden als Abby en Zedd. Welke beslissing zouden zij nemen?

Dit verhaal gaat niet alleen over het ontstaan van de

grenzen, maar ook over de dageraad van de wereld
waarin Richard en Kahlan geboren zullen worden.

TERRY GOODKIND

WESTLAND

HARTLAND

Truntmeer

Hoge Venwouden

Southaven

Koningspoort

NICO BARESE

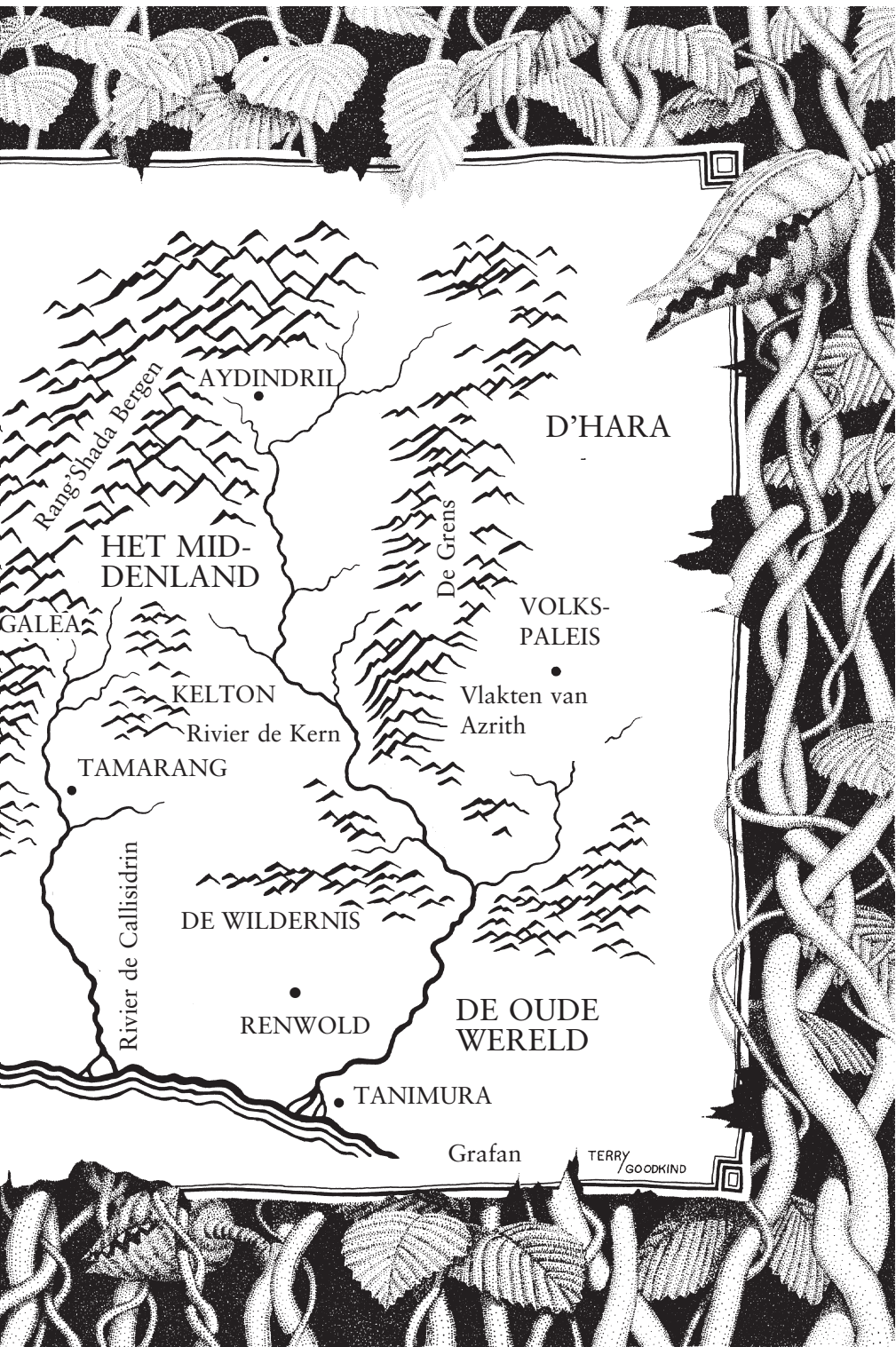
Vlakte van Agaden

Moddervolk

De grens

Anderith

Rivier de Drun

HET MIDDENLAND

D'HARA

KELTON

VOLKS-PALEIS

Rivier de Kern

Vlakten van Azrith

TAMARANG

DE WILDERNIS

DE OUDE WERELD

RENWOLD

TANIMURA

Rivier de Callisidrin

Grafan

TERRY GOODKIND

‘**W**at heb je in die zak, liefje?’

Abby keek naar een zwerm trompetzwanen in de verte; sierlijke witte vlekjes tegen de donker oprijzende muren van de Burcht, die hun oneindige reis maakten langs borstweringen, bolwerken, torens en bruggen die door de laagstaande zon werden verlicht. De sinistere kolos die de Burcht was, had de hele dag dat Abby had gewacht, de indruk gemaakt terug te staren. Ze wendde zich tot de gebogen oude vrouw die voor haar stond.

‘Sorry, vroeg u me iets?’

‘Ik vroeg wat je in je zak hebt.’ Terwijl de vrouw naar haar opkeek, likte ze met de punt van haar tong door het gat waar een tand ontbrak. ‘Iets kostbaars?’

Abby drukte de jutezak tegen zich aan en deinsde een beetje terug van de grijnzende vrouw. ‘Alleen wat spulletjes, niets bijzonders.’

Een officier marcheerde, gevolgd door een troep secondanten, adjudanten en wachten, onder het zware

valhek door dat dreigend voor hen uit hing. Abby en de andere smekelingen die bij het begin van de stenen brug stonden te wachten, gingen verder opzij, hoewel de soldaten meer dan genoeg ruimte hadden om te passeren. De officier keek grimmig en zonder iets te zien voor zich uit, zonder de groet te beantwoorden van de bewakers van de brug, die hun vuist tegen hun wapenrusting sloegen op de plek van hun hart.

De hele dag lang hadden er militairen uit verschillende staten en leden van de burgerwacht van de grote stad Aydindril die in de diepte lag, af en aan gelopen naar de Burcht.

Sommigen hadden er verreisd uitgezien. Anderen droegen uniformen die nog vuil waren van de modder, het roet en het bloed van pas geleverde veldslagen. Abby had zelfs twee officieren gezien uit de staat waar ze vandaan kwam, Pendisaan. Ze hadden haar nauwelijks meer dan jongens geleden, maar jongens van wie het dunne laagje vernis van de jeugd te snel afbladderde, als een slang die zijn huid te vroeg afwerpt, waardoor de te voorschijn komende volwassenheid beschadigd is. Abby had zo'n enorm aantal belangrijke mensen gezien dat ze het nauwelijks kon geloven: tovenaressen, raadslieden, en zelfs een Belijdster die uit het Paleis van de Belijdsters in de stad naar boven was gekomen. Op weg naar de Burcht was er in de kronkelige weg nauwelijks een bocht geweest die Abby geen uitzicht had geboden op de schitterende pracht van het witte stenen Paleis van de Belijdsters. Daar zetelde de federatie van het Middenland, onder leiding van de Biechtmoeder zelf, en de Belijdsters woonden er.

Abby had in haar hele leven maar één keer eerder een Belijdster gezien. De vrouw was bij Abby's moeder op bezoek gekomen, en Abby, die toen nog geen tien jaar oud was, had haar ogen niet kunnen afhouden van het lange haar van de Belijdster. Behalve haar moeder was er geen enkele vrouw in Abby's kleine geboorteplaatsje Nijnvoorde belangrijk genoeg om haar tot op haar schouders te hebben. Abby's eigen fijne donkerbruine haar bedekte haar oren, maar meer ook niet.

Toen ze op weg naar de Burcht door de stad was gekomen, was het moeilijk voor haar geweest om niet te staren naar adellijke vrouwen met haar tot op hun schouders en zelfs iets langer. Maar de Belijdster die naar de Burcht ging, en gekleed was in de eenvoudige zwarte satijnen Belijdstersjurk, had haar dat tot halverwege haar rug kwam.

Abby wilde dat ze wat beter had kunnen kijken naar het zeldzame schouwspel van zulk weelderig lang haar en de vrouw die belangrijk genoeg was om het te bezitten, maar ze had zich met de rest van het gezelschap bij de brug op een knie laten zakken, en net als de anderen had ze het niet gedurfd om haar gebogen hoofd op te heffen om te kijken, uit angst dat ze de blik van de ander zou ontmoeten. Er werd gezegd dat het beantwoorden van de blik van een Belijdster je je verstand kon kosten als je geluk had, en je ziel als je pech had. Hoewel Abby's moeder had gezegd dat dat niet waar was, dat zo'n vrouw alleen door je opzettelijk aan te raken zoiets kon bewerkstelligen, durfde Abby de verhalen vandaag minder dan ooit te testen.

De oude vrouw voor haar, gekleed in een donkere om-

slagdoek en gelaagde rokken waarvan de bovenste met henna was geverfd, keek hoe de militairen langsliepen en boog zich toen naar haar over. ‘Je kunt maar beter een bot meenemen, liefje. Ik heb gehoord dat er in de stad mensen zijn die je het soort bot kunnen verkopen dat je nodig hebt, en voor een redelijke prijs. Tvenaars nemen geen gezouten varkensvlees aan als betaling. Ze hebben al genoeg gezouten varkensvlees.’ Ze keek even langs Abby naar de anderen en zag dat die allemaal met hun eigen zaken bezig waren. ‘Je kunt je spullen maar beter verkopen en hopen dat je genoeg hebt om een bot te kopen. Tvenaars hebben geen behoefte aan wat een plattelandsmeisje ze brengt. Hulp van een tovenaar krijg je niet zomaar.’ Ze wierp een blik op de ruggen van de militairen, die de andere kant van de brug hadden bereikt. ‘Zelfs degenen die hun bevelen opvolgen niet, zo te zien.’

‘Ik wil alleen maar met ze praten. Dat is alles.’

‘Voor gezouten varkensvlees praten ze niet eens met je, heb ik gehoord.’ Ze keek naar Abby’s hand, waarmee ze probeerde de gladde ronde vorm onder het jute te bedekken. ‘Of voor een kruik die je hebt gemaakt. Is dat het, liefje?’ Ze sloeg haar bruine ogen op, in een gerimpeld leren masker, en keek haar plotseling nadrukkelijk en ernstig aan. ‘Een kruik?’

‘Ja,’ zei Abby. ‘Een kruik die ik heb gemaakt.’

De vrouw glimlachte sceptisch en duwde een lokje kort grijs haar terug onder de wollen sjaal die ze om haar hoofd droeg. Haar knokige vingers sloten zich rond het smokwerk aan de onderarm van Abby’s karmozijnrode jurk en trokken haar arm een beetje omhoog om te kijken.

‘Misschien zou je het bedrag voor een goed bot kunnen krijgen voor je armband.’

Abby keek even naar de armband, die gemaakt was van twee metaaldraden, die om elkaar heen waren gedraaid tot aaneengekoppelde cirkels. ‘Die heb ik van mijn moeder gekregen. Hij heeft alleen voor mij waarde.’

Langzaam verscheen er een glimlach op de gebarsten lippen van de vrouw. ‘De geesten geloven dat er geen grotere kracht is dan de wil van een moeder om haar kind te beschermen.’

Abby trok zachtjes haar arm terug. ‘De geesten weten dat dat waar is.’

Ze voelde zich ongemakkelijk onder de onderzoekende blikken van de plotseling zo praatgrage vrouw en zocht naar een veilige plek om haar blik op te richten. Ze werd duizelig als ze in de gapende kloof onder de brug keek en ze had er genoeg van om de Tovenaarsburcht te zien, dus deed ze alsof haar aandacht ergens door werd getrokken als excuus om zich om te draaien naar de samenscholing van mensen, voornamelijk mannen, die met haar bij het begin van de brug stonden te wachten. Ze hield zichzelf bezig met het opknabbelen van de laatste korst van het brood dat ze beneden op de markt had gekocht voordat ze naar de Burcht was gekomen.

Abby voelde zich niet op haar gemak als ze met vreemden praatte. Ze had in haar hele leven nog niet zoveel mensen gezien, laat staan mensen die ze niet kende. Ze kende iedereen in Nijnvoorde. De stad had haar nerveus gemaakt, maar niet zo nerveus als de Burcht, die er op deze berg boven uittorende, en die maakte haar

weer minder nerveus dan haar reden om hier te komen. Ze wilde alleen maar naar huis. Maar er zou geen huis zijn, in elk geval niets om naar terug te gaan, als ze dit niet deed.

Alle ogen gingen in de richting van het hoefgeklepper dat van onder het valhek klonk. Enorme paarden, allemaal donkerbruin of zwart en groter dan Abby ooit had gezien, kwamen op hen af denderen. Mannen gehuld in glanzende borstplaten, maliënkolders en leer, van wie de meesten een lans of een stok met een lange vaandel van een hoge functie of rang droegen, gaven hun rijdieren de sporen. Ze wierpen stof en grind op terwijl ze met steeds hogere snelheid over de brug galopperden, een woeste storm van kleur en fonkelend metaal die langsraasde. Sandariaanse lansiërs, volgens de beschrijvingen die Abby had gehoord. Ze vond het moeilijk zich een vijand voor te stellen met genoeg moed om het op te nemen tegen dit soort mannen.

Haar maag kneep zich samen. Ze beseftte dat ze zich dat niet hoefde voor te stellen en dat ze geen reden had om haar hoop te vestigen op dappere mannen zoals die lansiërs. Haar enige hoop was de tovenaars, en die hoop begon ze te verliezen terwijl ze hier stond. Er zat niets anders op dan te wachten.

Abby draaide zich net op tijd terug naar de Burcht om een majestueuze vrouw in een eenvoudig gewaad door de opening in de dikke stenen muur naar buiten te zien schrijden. Haar bleke huid werd nog benadrukt door het steile donkere haar, dat ze met een scheiding in het midden droeg en dat gemakkelijk tot op haar schouders kwam. Sommige mannen hadden gefluisterd bij de

aanblik van de Sandariaanse officieren, maar toen ze de vrouw zagen, werd iedereen stil. De vier soldaten aan het begin van de stenen brug gingen opzij voor de vrouw toen ze naar de smekelingen toe liep.

‘Een tovenares,’ fluisterde de oude vrouw tegen Abby. Abby had de oude vrouw niet nodig om te weten dat het een tovenares was. Ze herkende het eenvoudige vlassen gewaad, bij de hals versierd met gele en rode kralen, die waren opgenaaid in het patroon van de oude symbolen van het beroep. In sommige van haar vroegste herinneringen zat ze bij haar moeder op de arm en raakte ze dat soort kralen aan.

De tovenares knikte de mensen toe en glimlachte toen. ‘Neemt u ons alstublieft niet kwalijk dat we u hier de hele dag hebben laten wachten. Het is geen gebrek aan eerbied en niet onze gewoonte, maar we hebben het zo druk met de oorlog dat dit soort dingen helaas onvermijdelijk is. We hopen dat niemand aanstoot heeft genomen aan het oponthoud.’

De menigte mompelde dat ze dat niet hadden gedaan. Abby betwijfelde of ook maar een van hen brutaal genoeg was om het tegendeel te beweren.

‘Hoe verloopt de oorlog?’ vroeg een man achteraan.

De tovenares vestigde haar kalme blik op hem. ‘Met de zegen van de goede geesten zal er snel een eind aan komen.’

‘Mogen de geesten beslissen dat D’Hara wordt verpletterd,’ wenste de man.

Zonder te reageren nam de tovenares de gezichten op die haar aankeken, om te zien of iemand anders nog iets wilde zeggen of vragen. Dat was niet het geval.

‘Komt u dan alstublieft met mij mee. De raadsvergadering is afgelopen, en een paar tovenaars zullen de tijd nemen om u allemaal te woord te staan.’

Toen de tovenaars zich omdraaide naar de Burcht en zich in beweging zette, beenden drie mannen langs de smekelingen naar voren en namen een plek in voor in de rij, net voor de oude vrouw. De vrouw greep een van hen bij een fluwelen mouw.

‘Wie denken jullie wel dat jullie zijn,’ snauwde ze, ‘om voor me te gaan lopen, terwijl ik hier al de hele dag ben?’

De oudste van de drie, die gekleed was in een kostbaar donkerpaars gewaad met een contrasterende rode stof langs de binnenkant van de splitten in de mouwen genaaid, zag eruit als een edelman met zijn twee raadslieden, of misschien lijfwachten. Hij keek de vrouw dreigend aan. ‘Je vindt het toch niet erg?’

Het klonk Abby helemaal niet als een vraag in de oren. De oude vrouw trok haar hand terug en zweeg.

De man, wiens grijze haar op zijn schouders krulde, wierp een blik op Abby. Zijn halfdichte ogen fonkelden uitdagend. Ze slikte en zei niets. Zij had ook geen bezwaar, in elk geval geen bezwaar dat ze wilde uiten. Misschien was de edelman wel belangrijk genoeg om ervoor te zorgen dat haar een audiëntie geweigerd zou worden. Ze kon het zich niet veroorloven dat risico te lopen nu ze zover was gekomen.

Abby werd afgeleid door een tintelend gevoel dat afkomstig was van de armband. Zonder te kijken liet ze haar vingers over de pols van de hand gaan waarmee ze de zak vasthield. De armband van metaaldraad voel-